

Ne tévesszék össze az emberi szükségét Isten hívásával – Zac Poonen

Don't Mistake Man's Need for God's Call by Zac Poonen

<https://www.cfcindia.com/wftw/dont-mistake-mans-need-for-gods-call>

Jézus azt mondta, hogy a szellemi szegényeké a menny királysága (Máté 5:3). A szellemi szegények azok, akik tudatában vannak a saját emberi alkalmatlanságuknak, és ezért teljesen alávetik magukat Isten akaratának.

Ilyen értelemben Jézus folyamatosan szellemi szegény volt. Úgy élt, ahogy Isten akarta, hogy az ember éljen – folyamatos függésben Istentől, nem volt hajlandó Istentől független módon a saját gondolatai alapján cselekedni. Gondoljunk csak a szavaira:

A Fiú semmit sem tehet önmagától ...semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok... nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem ... nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem...nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, Ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.... A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” (János 5:19; 30; 8:28; 42; 12:49; 14; 10)

Jézus sosem cselekedett csupán azért, mert egy szükségét látott. Látta a szükségét, nem volt közömbös azzal kapcsolatban, de csak akkor cselekedett, amikor az Atya mondta neki.

Legalább négyezer évig várt a mennyben, miközben a világnak kétségbeejtő szüksége lett volna egy Megváltóra, de csak akkor jött el a földre, amikor az Atya küldte Őt. (János 8:42).

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, elküldte Isten az ő Fiát.” (Galata 4:4).

Isten határozta meg mindennek a rendelt idejét (Préd. 3:1). Egyedül Isten tudja azt az időt, és nem fogunk tévedni, ha mindenben az Atya akaratát keressük, ahogy Jézus tette.

És amikor Jézus eljött a földre, nem csak úgy járkált mindenfelé, és cselekedte, amit jónak látott. Bár az elméje tökéletesen tiszta volt, mégsem cselekedett soha semmilyen ragyogó ötlet alapján, ami eszébe jutott. Nem, az elméjét a Szent Szellem szolgájává tette. Bár tizenkét éves korára alaposan ismerte a Szentírást, az utána következő tizennyolc évet mégis ácsként töltötte el, és az édesanyjánál lakott, asztalokat és székeket készített, stb. Olyan üzenete volt, amire a körülötte haldokló embereknek szüksége lett volna, mégsem fogott bele egy igehirdető szolgálatba. Hogy miért? Mert még nem jött el az Atyától rendelt idő.

Jézus nem félt várakozni.

„Aki Benne hisz az nem rohan” (Ézsaiás 28:16).

Amikor azonban eljött az Atyjától rendelt idő, otthagya az ácsműhelyt, és prédikálni kezdett. Ezután gyakran mondta valamilyen cselekedetével kapcsolatban: *"Az én óráim még nem jöttek el"* (János 2:4; 7:6). Jézus életében mindent az Atya időzítése és akarata határozott meg.

Az emberek szükséglete önmagában soha nem jelentett Jézus számára cselekvésre való felhívást, mert az önmagából - a lelkéből - való cselekvés lett volna. Az emberek szükségét figyelembe kellett venni, de Isten akarata volt az, amit meg kellett tenni. Jézus nem tette meg azt a sok jót, amit a barátai javasoltak, mert tudta, hogy ha az emberekre hallgat, és a látszólag jót teszi, akkor lemarad a legjobbról, amit az Atyja tartogatott számára.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének megadásával: www.cfcindia.com

Fordította: Abonyi Sándor (<https://keskenyut.wordpress.com>)